

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Sáfárkodjatok egymásnak!

„Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy safárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó safárai.“

I. Péter 4, 10.

Isten helyes ismeretéhez tartozik, hogy ismerjük meg ajándékait. Kegyelme abban válik megfoghatóvá és érzékelhetővé, amit kegyelemből ad. Az Istentől elrugaszkodott ember elvetemültsége megnyilvánul Isten ajándékainak felhasználásában. Senkinek sincs oka panaszkodni Isten szűkmarkúságán. Isten bőségesen ellát mindennel, ami szükséges és javunkra van. De nem mindenki becsüli meg azt, amit kapott. S nem mindenki érzi át úgy az örömét, mint a felelősségét Isten ajándékainak.

Az ördög mindenkivel el akarja hitetni és sok emberrel el is hiteti, hogy Istentől kapott tehetségeit és erőit máshol, más munkakörben, más időpontban jobban felhasználhatná. Ezért azután tartogatja és tartalékolja őket; keresi, hajszolja vagy várja azokat a körülményeket és helyzeteket, amikor majd előállhat velük. Közben mellőzöttnek érzi magát; mentségeket, ürügyeket, kifogásokat hoz fel lomhaságára s iparkodik mindenképen kifejezni, hogy őt milyen sérelem éri a világ részéről, amely nem méltányolja ké-

pességeit; kárörömmel nézi a nyomort, a tanácstalanságot, a visszasságokat s sejteni, hogy mindez mennyire másként lenne, ha ő abban a pozícióban volna, amelyhez nem eresztik.

Az apostol azt tanácsolja, hogy egymásnak safárkodjunk. Együnk a másikunknak. Senki sem él légüres térben. Emberek között vagyunk. És nem ismeri Isten kegyelmi ajándékainak természetét az, aki csupán azért akar a külmisszióba menni, mert azt hiszi, hogy más éghajlat alatt, más népek között jobban tudja képességeit kamatoztatni mint itthon. Vagy mert ott éppen óréa van szükség s nála nélkül a külmisszió munkája meddő lesz.

Bele kell nyugodnunk két egymásnak ellentmondó nagy életigazságba. Az egyik az, hogy én nem vagyok fontos. A másik az, hogy én nagyon fontos vagyok. Az Isten országa számára. Nem fontos, hogy hol vagyok, milyen korban élek, hány éves vagyok, hány talentomot kaptam. Mindez csak keret. Fontos az, hogy a szolgálatban egészen kimerítsd magadat ott, és azok között, ahol vagy. Mert Isten azért adta azt, amit adott, hogy felhasználj és semmi körülmények között se akard későbbre spórolni.

Ne felejtjük soha, hogy minden

kegyelem. Nekünk semmi érdemünk az egészben nincs és semmi érdemet nem szerezhetünk. Isten nem érdemeket jutalmaz, hanem kegyelmet gyakorol. Mihelyt a kegyelem bázisáról lelépünk és a magunk igazságát akarjuk érvényesíteni, azonnal és kikerülhetetlenül hináros ingoványba keveredünk és elpusztulunk. A missziói szolgálatnak egyetlen tiszta és egészséges forrása van: az isteni kegyelem. Minden más: emberszeretet, kötelességérzet, felelősségtudat, becsvágy stb. isza-

pos, fertőzött és hamar kiapadó forrás. Ha a sáfárkodásod ilyen eredetű, akkor hamar beleunsz, vagy belefáradsz, vagy belecsemörlesz, mert sem a munkában, sem az emberekben nem találsz meg azt, ami a hű szolgálta jutalma: az Istenben és az Isten akarata szerint való, tehát egyedül kielégítő és örvendező életet.

Mások javára sáfárkodni emberi számítás szerint igen hálátlan feladat. Emberektől nem várni semmit, nagy elbizakodottság. Egy másnak sáfárkodjatok!

† Broschkó Gusztáv Adolf.

† Broschko Gusztáv Adolf.

A szomorú hír percek alatt elterjedt a fővárosban: meghalt a Broschkó bácsi. Nem kellett senkinek sem magyarázni kiről van szó, mert mindenki tudta, kicsoda ő, milyen szelíd lélek rejtőzködött e név mögött, milyen jóságos lelkű lelkipásztor volt. Mindenki sajnálattal és őszinte fájdalommal vette tudomásul a szomorú hírt.

A Deák-téri templomra kitétték a fekete lobogót. Egyik legrégebbi lakóját hívta el az élet Úra, Broschko G. Adolf valósággal hozzá nőtt a Deák-téri templomhoz. Egy hosszú munkás életet élt végig, szakadatlan folytonosságban egy helyen, egy szolgálatban, egyforma hűséggel. Szepesbélán született 1870 szeptember 29-én. Középiskoláit Késmárkon, a teológiát Eperjesen végzi. Majd 1894 október 11-én Sárkány Sámuel püspök lelkészé avatja. Külföldi tanulmányait Lipcsében végzi, ahol megismerkedik a külmisszióval és hű munkása lesz, itthon magyar földön megalakuló magyar Misszióegyesületnek.

1894 szeptember 28-tól megszakítás nélkül, először mint s. lelkész, azután mint helyettes,

később mint rendes lelkész él a pesti evangélikus német egyházban. A legutóbbi időkig azt mondhatni egészen egyedül végzi a gyülekezet munkáját, később esperesi szolgálatát is, de mindenkor azzal az ismert szelídlelkűséggel, mely éppen Broschko bácsit jellemezte. Igen, ő volt a mi „Broschko bácsink“. Így nevezte őt mindenki. Fiatal és öreg egyaránt. És ebben a „bácsiban“ nem is a kort, hanem a szelídséget, szeretetet, a mindenkihez egyforma kedvességét akarta mindenki kifejezni.

E helyen mi elsősorban a hozzánk való viszonyát szeretnők méltatni. Broschko Gusztáv Adolf a Magyarországi Misszióegyesületnek egyik alapítótagja. Ott állott a pozsonyi alakulásnál. (1909.) És hogy szívügye volt a külmiszió, azt azzal is bizonyította, hogy 25 esztendőn keresztül volt a pénztárosa. 25 esztendő. És neki soha sem volt sok és alacsony ez a megbérlés. Sohasem keveselte, hanem a legnagyobb pontossággal kezelte az egyesület akkor még szerény vagyonát, a lipcei kiutalásokat és perselyeket. Erdemes megnézni e 25 esztendő lelkismeretes könyvezetét. Ez a pontos munka, hű képe Broschko G. Adolf lelkének. A kicsiben való lelkiismeretes hűség. Megbízható, odaadó lelkű pásztora volt a reábitottaknak. És amikor ereje gyengült

és a megnövekedett munkát át kellett adnia, akkor sem szakadt el a külmiszió ügyétől. El-eljött egy-egy tanácsülésre s a végén mikor már ezt sem tudta, legalább az otthonát, az irodáját adta nekünk oda hajléknélkülieknek gyülekezési helyül.

Broschko bácsi irodája valóságos fogalom volt. A missziói tanácsüléseket évtizedeken keresztül, egyetemes gyűlések alkalmával hol tarthattuk volna, mint nála. És neki ez is mennyi örömet és házigazdai gondoskodást szerzett. Ő volt a legboldogabb, hogy nála lehetünk. Nála mindig otthon voltunk.

71 éves korában, 47 évi lelkézi szolgálat után, folyó hó 11-én hazahívta őt is a misszió Ura. A nagy gyászoló gyülekezet előtt német nyelven Mohr Henrik budapesti alesperes, misszióegyesületi tagunk búcsúztatta, magyarnyelven a kerület nevében D. Raffay Sándor püspök. A sírnál Kemény Lajos esperes és Güttler Vilmos s. lelkész szolt még a gyászoló gyülekezethez és családjához.

Koszorúnk szalagjára ezt a mondatot irattuk: „Az emlékezete áldott.“ Péld. 10, 7. Broschko Gusztáv hívő élete vajha Isten előtt is igaznak találhatnék, mert emlékezete szívünkben bizonyosan áldott!

Danhauser László.

Kunos Jenő leveleiből.

Április 5.

Tegnap délután már borítékba zártam levelém első felét és magammal akartam vinni Hankowba, hogy ott azután feladjam azt. A délután folyamán azonban hatalmas szél kerekedett fel és az eső is esett, épen elég ok volt tehát arra, hogy a két város között közlekedő motoroshajó beszüntesse szolgálatát. Képzeljük el, hogy mi lenne otthon, ha Buda és Pest között nem lenne egyetlen egy híd sem. Mert itt nincs híd, jóllehet ezeknek a városoknak a lakossága semmivel sem kevesebb, mint a mi fővárosunké. A kompszolgálat leálltával ne is kíséreljen senki sem átmenni. Ilyenkor nincs postaszolgálat, nem jönnek az amúgy is megkésétt hírek, nem lehet bevásárolni, orvoshoz menni. Mert amennyire sértetlenül megmaradt az északi város, annyira megviselte a háború a mi oldalunkon levőt, ahol minden rég mult idők

dicsőségéről beszél. Azok az ügyek tehát, amelyeket tegnap el akartam intézni odaát, most várhatnak legalább hétfőig, ha addigra a havaseső és a szél megáll. Kínában meg kell tanulni várni, itt nem lehet sietni. A legégetőbb kérdések elintézése is várhat pár napig. Az idegeskedés nem használ semmit. Ez a kínaiak alaptermészete. Lassanként ráragad a külföldiekre is. Illetőleg ráragasztják a külső körülmények.

Van olyan Testvér, aki az iránt érdeklődött, hogy van-e itt rádió. Nincs. De a fentiekből el tudja képzelni, hogy nincs is rá nagyon szükségünk. A legfontosabb hírek úgyis utolérnek benünket pár nap elmúltával. (Még szép idő esetén is másfél nappal kerül, míg a folyó másik oldaláról átérnek a könyomatos hírek!) A napi munkánk még olyan változatos, hogy soha nem érezzük szükségét ilyenféle időtöltésnek. Este pedig nem tudnánk bevárni az elég késői rádió

hírszolgálatot. Legfőképpen pedig megszállt területen nem tanácsos rádiót tartani a házban. Mindez nem jelenti azt, hogy leértékelném a rádió szolgálatát, sőt bizonyára lesz idő, amikor magunknak is szükségünk lesz rá a mostaninál sokkal inkább elszigetelt körülmények között, mindazáltal a misszionárius meg tud lenni nélküle.

Egyben a levelek közül arra kértek, hogy magyar keresztneveket adjunk a legközelebbi alkalommal megkeresztendő kínaiaknak, akiket az illető Testvér keresztgyermekének fogadna el. Magyar keresztnevek adása már csak azért is nehéz lenne, mert nem egy magyar névnek nem is lehet kínai megfelelője. A keresztszülői tiszt a nagy távolság mellett először is elképzelhetetlen, nem is beszélve még a levelezési nehézségekről. Egyedüli kapcsolatot az imádság szolgálata jelentené a magyar keresztszülő és „keresztgyermeké“ között. S a harmadik dolog, nem mindenkinek adatik meg az az öröm, hogy valakit a keresztség szentségében részesítsen. Pál apostol például név szerint fel tudta sorolni azt a néhány lelket, akiket megkeresztelt. Pedig az ő munkálkodása révén népes gyülekezetek állottak elő az Úr kegyelméből. Anélkül, hogy a magunk szolgálatát összemérnénk az apostoléval, felemlítem, hogy életem körülményei mindezideig úgy alakultak, hogy közel öt éves lelkész szolgálatom alatt mindössze két lelket kereszteltem. Amint most látom, a közeljövőben sem bizatki reám e szent szolgálat. Ebből az okból sem tehetek eleget a fenti kérésnek.

Ismét mások a testvérek közül arról írnak, hogy ők azért imádkoznak, hogy diadalmasan mehessen előre az evangélikus misszió ügye. Ezeknek a Testvéreknek azt üzenjük, hogy Isten minden emberi gáncsoskodásoktól függetlenül, sőt épen azok ellenére is viszi előbbre az Ő ügyét. Ha az iram nem is olyan száguldón gyors, mint mink szeretnénk azt látni, mégis áhítatra készíti szívünket. Tudunk itt a körzetünkben családi otthonról, amely templommá bővült, elhagyott épületről, amely nap-nap mellett megtelt ígehallgatókkal, őszinte kereső lelkekkel és egész „sereg“ emberről, akik életük alkonyán küzdenek az ákombákom jelekkel, hogy hitünk igazságait marandóbban bevészessék szívükbe. Van olyan gyülekezeti tagunk, aki minden együgyűsége ellenére is naponta tanítja szomszédjait is a kátéra.

„Az egyház veteményes kertjében“ is van nem egy érett férfiúszágra eljutott

növendékünk, akiket kemény eledellel is lehet táplálni. De tagadhatatlanul sok az olyanok száma, akik még tejknek itálára éhesek. Meglehető botfülem ellenére is odajutottam, hogy az énekekre nekem kell tanítanom az összes osztályokat. Helevesebben közösen végezzük ezt feleséggemmel, aki a harmoniumon kísér, én pedig az éneket vezetem. Különösen a kisebbeknél gyakran el kell olvasnom előtűk az ének szövegét is, mert egymásra bökkenünk számukra ismeretlen jelekre, amiket nem tudnak elolvasni. A legelső órán megkezdtem az Erős várunk tanítását a nagyobbakkal. Egyrészt azért, mert még senki nem tanította őket arra, másrészt, mert ezt az éneket tudom magam is a legjobban énekelni. Mennyivel nehezebb mégis az amúgy olyan jól ismert dallamra kínai szavakat énekelni. Minden kudarc és nehézség ellenére is ezt a munkát nagyon szeretem, mert így kényszerítve vagyok néhány dallam alapos begyakorlására és amellet megtanulom könyvnélkül nem egy éneknek a szövegét kínaiul is. Énektudásom azonban nem egyszer megbukott már, mert a reggeli áhítatok idején nem egyszer megtörtént, hogy a sok lúd disznót győzött és lassanként nem egy a jelenlevők közül „eredeti, vagy helyesebben saját“ dallamra zengedezte az elkezdett éneket. Sokszor tekintetem ámulattal a kínaiakra azért, hogy a saját dallamuknak mindig vége szakadt akkor, amikor a sorok elfogytak.

Számomra a legnehezebb dolgok közé tartozik az, hogy a kínaiak annyira udvariasak. Elvéte mondanának valamire nemet, ha megkérik őket. Kertelő válaszuknak azonban mégis csak „nem“ az értelme. Ha hívom őket templomba, akkor megígérik, hogy legközelebb egész biztosan beteszik lábukat a templomba. Azután még sem jönnek. Néha nem emlékeznek a tett ígéretekre. Történetesen én nagyon jól emlékszem és nagyon bánat utána, hogy miért nem mondják meg a szemembe, ha nem akarnak valamit megtenni és miért kertelnek. Így volt ez szokás évezredek óta és csupán a hívő keresztyének körében lehet megtapasztalni, hogy a „ti szavaitok pedig legyenek úgy, úgy és nem, nem“. Nem egy napunkat rontott el egy-egy mende-monda, amelynek nem igaz voltáról — sajnos — csak utólag győződünk meg. Új embernek e tekintetben sokkal kísértőbb a helyzete, mint a tapasztaltabb öregeknek. Saját kárunkon azonban nap-nap mellett eleget tanulhatunk mi is.

Így telnek örömmel és szomorúsá-

gokkal a napjaink. Váltakoznak azok is, mint a tavaszi időjárás. Napokon át nyári hőségben volt részünk, majd esős és hideg szél következett. Azután megint forróság, megint havaseső. Egész március folyamán mindössze 4—5 napot fűtöttünk a hónap vége felé. Március folyamán a déli nap egyenesen eső sugarai nem takarékoskodtak a meleggel. A fák is virágoznak már és némelyek már ki is zöldültek.

Bárcsak az elvetett magok zsengei is szökkennének szárba odahaza és itt is és terméneik sokszoros gyümölcsöt a mennyei Atya dicsőségére!

Istené legyen a hála, hogy Ő ennyi-

re előbbre vitte a magyar külmisszió ügyét és ad annak napról-napra tágasabb baráti- és támogatói kört. És az Ő biztos kezébe tesszük bele drága magyar hazánk és misszióink sorsát bölcs miniszterelnökünk tragikus halálakor. „Az Úr az én hű pásztorom, azért semmiben nem fogyatkozom!”

Abban a reményben fejezem be soraimat, hogy ezután is hordozhatjuk egymás terhére a kegyelem trónusa elé alá- zatos imádságainkban. Kegyelem és békeség legyen mindnyájunkkal.

Testvéretek az Urban:

Kunos Jenő.

A Perzsa-öblön át Indiába.

— D. Sandgren indiai püspök utilevele. —

Menetrend szerint egy hét a tengeri út az iraki Bazrából az indiai Bombaybe. Most azonban a hajók Iranban és Arábiában minden legapróbb kikötőt kénytelenek érinteni s azért kéthetet szánnak az utazásra. Nem már Bazrában, hanem csak Koramsarban szálltunk hajóra. Ha Teheránból Bazrába mentünk volna, akkor előbb kétnapi autótut kellett volna megténnünk magas hegyeken keresztül, a médek hajdani fővárosa, Ekbatana, a mai Hamadan mellett el, ahol a nagyszámú zsidóság még ma is gon- dozza Eszter és Márdokeus sírját. Továbbá egynapos utat kellett volna megténnünk vonaton Bagdadba, Irak fővárosába s akkor még 24 órát kellett volna mennünk vonattal Babilon és a kaldeai Ur városokon át Bazrába. Azonkívül az iraki útlevélvizsgálat időbe és pénzbe került volna. Sokkal egyszerűbb és olcsóbb, ha Irakot kikerüljük. Ezért Teheránból az új és szép iráni vasutvonalon Ahvazba utaztunk. Az út 24 órát vett igénybe. A vonal magas hegyeken és számtalan alaguton visz keresztül; megépítésében svéd mérnököknek is tekintélyes részük volt. Ahvazban egy honfitársunk, Brisius mérnök, nagy vendégszeretettel fogadott bennünket.

Négy órai autózás után érkezünk Koramsarba és hat napot töltöttünk ott. Az út Koramsarba a Karun folyó svédek építette nagy hidján s az értékes olajvezetékek mellett kopár homoksvatagon át vezet. Az olaj, a „fekete arany” a Perzsa-öböl területének legfontosabb terméke. Az Angol-iráni Olaj Társaság 1928-ban az iráni államnak kereken 2 millió angol fontot fizetett aranyban az engedélyért, azon az összegben kívül,

amit Iraknak fizetett. Azok az utasok, akik a várakozási időt Bazrában töltötték, sokat panaszkodtak a rossz szállodákra; míg mi igen jól eltaláltuk iráni szállodánkkal. Végre megérkezett a gőzhajó, amely kéthétre otthonunk lett. Kellemes utunk volt, egy éjszakától eltekintve, amikor az indiai Karakiban szemet raktak a hajóra. Ott persze a lárma, a hőség és a szénpor igen bántó volt. De annál fényesebben ragyogott a hold. Az utazás a szokottnál még- egyszer annyi ideig tartott ugyan, de így sok olyan helységet láthattunk meg Iránban és Arábiában, amelyeket más- különben nem érintettünk volna.

Számomra legérdekesebb volt a két arabiai angol protektorátusban, Bahreinben és Maszkatban, az amerikai misszionáriusoknál tett látogatásom. A misszionáriusoknak Arábia úgy tűnik fel, mint egy hatalmas erőd, az izlam fellegvára, amelyet a misszionáriusok minden oldalról körülzártak, de minden behatolási kísérletnek szívósan ellenállt. A misszionáriusok ott állnak Szíriában, Palesztinában, Egyiptomban, Adenben és sóvárogra néznek az elzárt Arábia felé. Csak kelet felől sikerült egynehányan Arábiába behatolni, főleg Bahreinben és Maszkatban.

Bahrein egy sziget egy arab sejk uralma alatt, akinek országa három nagyobb és három kisebb szigetből áll. A sejk angolbarát. A háború kitörése után az első között tanúsította nagyobb pénzadományal hűségét. Meggondagodott a gyöngyhalászatból és most jó jövedelme van az olajkoncesszióból. Az Olaj Társaság kiadott egy világtérképet.

Eszerint az amerikai Standard Oil Company birtokában van az egész arab tengerpart a Perzsa-öböl mentén egy nagy területtel és Bahreinnel. Ezen a szigeten és bent a szárazföldön vannak az amerikai telepek. Itt a szigeten van egy missziói kórház is, amelyet szerettem volna meglátogatni. Először úgy látszott, hogy lehetetlen lesz partra jutni és a missziói állomást meglátogatni. A gőzhajó a fővárostól, Manamától 7 kilométerre vetett horgonyt. Gyors motorcsónakkal ez jó félórát utat jelentett. A gőzhajónak pedig csak néhány órányi tartózkodási ideje volt. A szigeten levő angol hatóság engedélye nélkül pedig senki sem teheti lábát a szigetre. Mielőtt a hatóságtól értesítést kaphatnánk, a gőzhajó már utrakészen lenne, ha ugyan egyáltalán kedvező választ kapnánk is. Mégis engedélyt kértem a partaszállásra. És már öt perc múlva megkaptam a választ, mert az illetékes hivatalnok a hajónkra jött. Fel volt hatalmazva az engedély megadására. Egy motorcsónak éppen partra készült s azzal mehettem én is. A csónakon egy európaival elegyedtem beszélgetésbe. Egy svéd volt, Dalekarlia vidékéről, az amerikai olajtársaság alkalmazottja. Igen örült, hogy honfitársával találkozhatott és azt mondta, hogy az autója a parton várja, azonnal elvisz a missziói állomásra s utána megint visszahoz, a motorcsónakot még idejében elerem.

Dr. Storm és felsége, az amerikai misszionáriusok, ugyancsak meglepődtek egy svéd misszionárius nemvárt látogatásán. Ritkán lépi át valaki a küszöbüket, Mennyire különbözik az arabiai munka a mi indiai munkánktól. Itt nincsenek tömegmozdulások, sőt, alig van aratás. Itt hittel és türelemmel vetik a nemes magot és reménykedve tekintenek azon idő elé, amikor majd százszoros termést takaríthatnak be. A kórháznak azonban sok betege van Arabiából és Iránból. Sok páciens kerül ki a gyöngyhalászok közül, akiket a cápák megmarcangolnak. Ha cápa megtámadja a gyöngyhalászt, akkor gyakran először a lábából tép ki egy darab húst, azután megint visszatér, hogy áldozatával végezzen. A halász természetesen meghúzza a zsineget, amely a felvírással összeköti, s így megmenekül. Amikor a cápa másodszor támad, a halász igyekszik a cápát átkarolni és magához szorítani. Ez gyantát kelt a cápában, úgyhogy a további támadásokról lemond. A gyöngyhalászt felhúzzák és a kórházba kerül.

Nagy esemény volt Bahreinben, amikor egyszer éjszaka idején három olasz repülőgép bombákat dobott le az olajtelepekre s azután az arab félszigeten az ottani olajtelepeket is bombázták s károkat okoztak.

Minthogy a bahreini és a maszkati amerikai misszionáriusok gyermekeiket Kodaikanalba (India) az ottani amerikai iskolába küldik s a gyermekeket esztendőnként haza és visszaviszik, összeköttetésben vannak Délindióával. Életük igen magános. És magánosabb talán az a ferencdi barát, aki Bahreinben a róm. kat. missziót képviseli.

Néhány nap múltán hajónk az arabiai Maszkat városához közeledett. Mikor a horgonyt leeresztettük, a szultán tiszteletére három üdvölvés dördült el, ami a szultánt megilleti. Az első, amit az utas Maszkatból megpillant, egy csomó kisebb-nagyobb erőd és vártorony. Valamikor a portugálok voltak itt az urak s jól megerősítették a várost. Az araboknak csak árulással sikerült a várost elfoglalni és az országot birtokukba venni. Maszkatnak volt Mekka után a legnagyobb rabszolga piaca. Maszkatban és a közeli Matrabbán még ma is sok rabszolgát lehet látni. A lakosság 25.000-ről 9000-re apadt, mert a két legjobb bevételi forrás, a rabszolgakereskedelem és a fegyvercsempészség megszűnt.

Folytatjuk.

A budapesti imaórán június 9-én dr. vitéz Csia Sándor egészségügyi főtanácsos tartott előadást „Bűn és betegség” címen; Danhauser László írásmagyarázatot tartott. A budapesti imaórákat a nyár folyamán is megtartják minden hónap második hétfőjén d. u. 7 órakor az Üllői-uti imateremben.

A Missziói Gyermekszövetségek helyi vezetőit megkérjük, szíveskedjenek jelentésüket az iskolai „Bűn és betegség” címen; Danhauser László írásmagyarázatot tartott. A budapesti imaórákat a nyár folyamán is megtartják minden hónap második hétfőjén d. u. 7 órakor az Üllői-uti imateremben.

A Missziói Gyermekszövetségek helyi vezetőit megkérjük, szíveskedjenek jelentésüket az iskolai év bevégeztével minden külön felhívás bevárása nélkül megküldeni az egyházkerületi vezetőknek: a bányai kerületben Jávor Pál Hatvan, a dunáninneni kerületben Harmati Béla Ósagárd, Nógrád m., a dunántúli kerületben Rácz Sándor Meszlen, Vas m., a tiszai kerületben Túrmezei Sándor Tokaj. A gyermekek között folyó munkáról csak így tudunk képet alkotni. A bélyegladásból és egyéb forrásokból begyűlt összeget küldjük be mielőbb a 16.188. sz. csekklaapon a Misszióegyesület pénztárába.

Missziói imaóra.

1941. évi jelmondatunk: „Keressétek az Urat és éltek.“ Ámos 5, 6. — Imáóránkon (július 8.) vizsgáljuk meg hitünket, hogy hiszünk-e abban, hogy Isten meghallgatja kéréseinket. Elmékedésünk alapja legyen Krisztus szava: János 16, 23. „Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.“ — Az imádság meghallgatását megígérő sok isteni kijelentést annyi zárójelbe foglaljuk, annyi „ha“, „noha“ és „jól-lehet“ karikájába szorítjuk, és már előre annyira letompítjuk kéréseinket tiszteltteljesnek látszani akaró, de alapjában véve igen nagy kételkedésről tanuszkodó mellékmondatokkal (pl. „ha pedig másként határozta“ vagy „mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom“ amely utóbbi sokszor egyenesen blaszfémia), hogy meg kell állapítanunk, kéréseink igen sok esetben azért nem teljesülnek, mert nem jól, azaz nem hittel kérjük. Mint az apostol mondja: kérjük hittel, semmit sem kételkedvén. Ha tényleg van valami kérni valónk, akkor ne immelámmal, ne fanyalogva, vagy csak úgy mellékesen, illendőségéből kérjük az Istent, közben arra gondolva, hogy mégis csak a véletlen, a szerencsén, vagy X. Y. jóakarátán, vagy a magunk nekilődülésán fordul meg a dolog; hanem

legyünk meggyőződve, hogy csakugyan Istenen fordul meg s tőle függ. Az is gyakori eset, hogy az imádkozást valami autoszugesztiónak, valami olyan varázsszernek tartjuk, amellyel önmagunkat lendítjük neki a vállalkozásnak s önmagunkba szivattyuzunk valami csodás erőt és bátorságot. Pedig az imádkozásban igazán és teljesen az Istennek kell átadni magunkat, ügyünket, nehézségeinket s mindazt, amit Istentől kérünk. Abban a tudatban, hogy Istennek módjában van és meg is teszi azt, amit tőle kérünk. S a kérésünk legyen szabatos, határozott, épenúgy, mintha valami földi hatalmassághoz intéznénk kérvényt; legyen benne indoklás is, érvelés is; s iparkodjunk kérésünket adatokkal alátámasztani. Minél részletesebb és behatóbb a kérésünk, annál kedvesebben fogadja a mennyei Atya, mert látja, hogy komolyan vesszük a kérésünk tárgyát is és őt magát is. Minden pongyolóság, minden felületesség tiszteltlenség Isten iránt, amilyent nem mernék megköcskáztatni pl. a minisztériumhoz intézett kérvényünkben! Ne véljük, hogy Isten a Krisztus nevében elibe vitt kérésnek tekintheti azt, amely ékes körmondatokban inkább azt sejteti, hogy az imádkozó stílusgyakorlatokat végez, vagy az embereket akarja megadni.

H I R E K

Tanácsülés. A Misszióegyesület tanácsa május 28-án ülést tartott Budapesten. Jelen voltak: dr. Molnár Gyula, Németh Károly, Rimár Jenő, Danhauser László, Drenyovszky János, Gáncs Aladárné, Harmati Béla, Sréter Ferenc, Danhauser László titkár beszámolt Kunos Jenő munkájáról. Örömmel értesült a tanács arról, hogy kilátásunk lehet Kínában, közelebbről a Hunan tartományban fekvő Li-Chonban megszerezni egy amerikai misszióegyesület értékes ingatlanát, amely a finn misszió területén fekszik. Így Isten kegyelméből önálló magyar evangélikus munka megkezdése válna valóra. Az amerikai egyesület ezt az ingatlant felajánlotta a finneknek, de ők nem reflektálnak rá. Rimár Jenő pénztáros a pénztárról tett jelentést. E szerint Kunos Jenőéknek eddig összesen 2373 amerikai dollárt utaltunk ki. Az egyesület vagyona 5758

P 58 fillér. Gáncs Aladárné az iratterjesztésről tett jelentést. Megkérte a tanács vezető Sréter Ferencet, hogy a nyáron írjon egy tömeges terjesztésre alkalmas missziói iratot az iratterjesztés számára. Tekintettel arra, hogy Zongor Endre rövidesen Finnországba utazik, a tanács általa üzenetet küld a finn testvéreknek, amelyben szeretetünket és hálaunkat tolmácsoljuk a finn missziói egyesületnek; tudósítjuk Kunos Jenő munkájáról; rendezni kívánjuk a finnekkel szemben esetleg fennálló tartozásunkat — véleményünk szerint tartozásaink ki vannak egyenlítve —; végül az amerikai misszióegyesület eladó ingatlanára vonatkozólag kérünk tájékoztatást. Danhauser László titkár ismertette a hat fiókegyesületben folyó munkát: a székesfehérvárit, a kiskőrösit, a nyiregyházait, a győrit, a szarvasit és a felsőszelit. Az utóbbi helyen a megalakulás

ünnepélyes formában fog megtörténni egy szélesebb körű konferencia keretében. Tárgyalta a tanács a misszióegyesületi lelkési állás betöltésének kérdését; mindaddig, amíg a felsőbb egyházi hatóság jóváhagyását meg nem kapjuk, újabb fejlemény nem várható; a jóváhagyás öszre várható. A nagytarcsai népfőiskolán 10 napos tanfolyam lesz azoknak, akik a misszióba munkásnak jelentkeznek. Közgyűlésünk szeptember vége felé lesz Budapesten. Terve van

véve a reformátusokkal közös bizottság ülése.

Németországban többek közt beszüntette megjelenését a Missonsblätter és a külmisziói gyermeklap, a Weite Fahrt. A Lipcsei Misszió tervbe vett közgyűlést öszre halasztotta.

Rimár Jenő pénztárosunkat a pesti egyházközség közgyűlése az angyalföldi (magdolnavárosi) paróchiára lelkésznek választotta. Isten áldó kegyelmét kérjük lelkési működésére!

Kimutatás

A Magyarországi Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1941. évi május hó 23-tól június hó 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1940-re: Danhauser Rezső Budapest 1 (1), özv. Winter Adámné Mzőberény 1, Kiskőrösi missz. fiókegylet 79.32 P.

1940—41-re: Mezőberényi I. ker. egyház 4 P. 1941-re: Budapestről: Görög Tihamérné 1, Buchwald Jenőné 1, P. Roth Lorándné 3, dr. Benes Miklós 3 (1), Kriska Irén 3 (1), dr. Majláth Imréné 1 (1). Győri misszi. fiókegylet 50, Balogh János Acsád 3 (1), Matusik Jánosné Gödöllő 3 (1), Oroszházáról: Soós Lajosné 1 (1), Soós Lenke 1 (1), Brodsky Jenő 1 (1), Tompa Józsefné 1 (1). Petróczy János Nagyvázsony 3 (1), Bárdy Ernő Mezőberény 3 (1), Gera Erzsébet Makó 1 (1), Solymár András Ozd 3 (1), Sopronból: dr. Kneffel József 3 (1), dr. Kneffel Józsefné 3 (1) P.

Offertorium: Osgyán 2.08, Budapest-Üllői-u. kül. óra 5.06, Mezőberényi I. ker. egyház 5, Gécze 6.47 P.

Adományok: Kispestről: Salzer Gyuláné 2, Kherndl Irén 5, Mezőberényből: özv. Kiss Károlyné 1, özv. Baranyai Jánosné 1, özv. Stöltzer Mihályné 1, Hirsch Henrik Soltvadkert 0.40, N. N. Gécze 3, Balogh János Acsád 6, Matusik Jánosné Gödöllő 1, özv. Kibelbeck Ferencné Percsény 2, Bibliaköri tagok Celldömök 1.50, dr. Kneffel József Sopron 2, Meszleni konfirmandusok 1.40, Nemeskoltai ev. el. isk. 7, Solymár András Ozd 1 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: N. N. 0.36, Angyalföldi bibliáorák 8.69, N. N. 6.32, Hirschler Élza 8.94, Fink Györgyné 7.66, Bárdos Lajosné 10.34, özv. Lusztig Ignácné 8.08, Luchesi Róbertné 10.06, Csáky Erikné 9.95, Glatz József Rákosszentmihály 10.40, özv. Winter Adámné Mezőberény 14.30, Papp Sándor K.-Sömjén 2.71, Süle Sarolta Kispeszt 3.22, Keve Lajos Nagymágócs 5.64, Gécéről: Horváth Gyuláné 0.99, Nagy Márta 0.49, Szabó Miklósné 1.17, Redőcs Sándor 0.53, Szalay Ferenc 0.42, Máté János 1.22, Varjú János 1.29, Cseledí Sándor 1.29, Erős Gizi 0.33, Gécze Zsigmond 1.99, Szabó Pál 0.45, Mesterházy Károly 0.49, Erős János 2.14, Erős Ida 0.97, Máté Géza 2, Szabó Sámuel 1.42, Polgár Józsefné 4.97, Sebestyén Gyuláné 1.09, Skriba Kálmán 1.12, Lengyel István 1.90, Gombós Róza 2.08, vitéz Balogh József 1.09, Boros Lajos 0.69, Prépost Lajosné 0.33, Szabó Lajos 0.41, Seregély Sándor 0.24, Cseszkó József 0.47, Pécz Márton 0.40,

Balázs Lajos 0.17, Dann Gyula 0.98, Bolla János 1.34, Bolla Sámuel 1.10, Ev. isk. IV—VI. oszt. 0.98, Ev. isk. I—III. oszt. 2.02, Lelkészi hivatal 4.25, — Vásárosmiskéről: Csizmazia Lajosné 2.70, El. isk. 0.12, Balogh Sándorné 0.51, Csajbók Amália 4.05, Szalay György 2.28, Szőke Gyuláné 4.05, Böröcz Ferencné 0.82, Szabó Lajos 0.85, Kutassy Gergely 2, Somogyi József 1.50, Marácsi Gyula 1.06, Szőke Sándor 0.54, Lévai Józsefné Nagyaláony 1.80 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Budapest-Angyalföld 7.70, Terény 4 P.

Bélyegért: Diósgyőrvasgyári vas. isk. dr. Vető L.-né útján 6.76, Felpéc 18.68, Budapest-Angyalföld 12.88, Nagymágócs 1.74, Ósagárd 7.10, Kisfalud Kovács Géza útján 6.08, Kispéc-Kajár 7.52, Alszipori isk. gyűl. 6.14 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Nagy Dénes 5, Kiss Mária 1, Pataki Vilma 10, Végh Emilia 2, Mokri Eszter útján N. N. 3, dr. Nagy Lajos 15, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, Oroszházáról: Imaközösségi tag 5, 3, 5, 25, 5, 5, Kinsky Antalné Kerekgyháza 2, Oravecz Jánosné Pestszentlőrinc 1, Diósgyőrvasgyári vas. isk. 3.60, Balassagyarmati egyház 6.55, Felpéci konfirmandusok 4.83, Zalán Frigyes Aszód 5, Nyiregyházi C. E. Szöv. 16.50, „Matkatoveri” Kispeszt 5, „Atom” Szőzönagy Mihály 5, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Kiskőrösi missz. fiókegyel. 38.58, Groó Gyula Győr 1, Petróczy János Nagyvázsony 26, Sághy Jenő Balatonárszót 2, Nagy Ernő Nyiregyháza 15, Nyiregyházi vas. isk. 1.34 P.

Használt bélyeg eladásából: R. J. útján Budapest 7 P.

Utazótítkár fizetésére: Péteri Sarolta útján Léva 1.50 P.

Cél megjelölése nélkül: Szlovák Mihályné Kiskőrös 1 P.

Használt bélyeg és staniolt adtak: Budapestről: Schulek Dóra, özv. Leiter Gézané, Kiss Ibolva. Nyáregyházi vas. isk.

Ujjonnan belépett tagok: Buchwald Jenőné Budapest, Matusik Jánosné Gödöllő, Gera Erzsébet Makó, Solymár András Ozd.

Rendes tag évi díja 4 P., pártoló tag legalább 2 P-t fizet.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1941. évi június hó 22-én.
Csekkzámla: 16.188.

Rimár Jenő, pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 497-189.